

ילדי טהרן מאשימים

עובדות ומסמכים

אודות גזל הנשמות הנעשה ע"י הסוכנות היהודית בארץ ישראל
בסיוע „המזרחי“

בעריכת מ. שנפלד

מהדורה ראשונה — תשי"ג
מהדורה שניה — תשי"ז (ארצות הברית)
מהדורה שלישית — תשל"א

דעתה יז"ל מהדורה רביעית בצרוף נספחים
„זכור ואל תשכח“
„ילדי צפון אפריקה מאשימים“

בני ברק תשל"א

לכבוד ראשי אלפי ישראל רבנים וגאונים אנשי שם ואנשי מעשה בכל ארצות הגולה ה' עליהם יחי'!

מחאה גלויה וזעקת המם!

אכן מקיר תועק וכל פנים קבצו פארור, על האכזריות הנזוממת ונעשית מידי אלה אשר בשם האומה ידגלו ומרברים בשמה כלפי חוץ, ובכח זה הלכו וכבשו להם אלפי ילדים שרידי חרב אודים מוצלים מאש, יתומים אומללים ועוזבים אשר חוריהם מתו או נהרגו והשאירום גלמודים בארצות סיביר, ונמסרו להם בטהרן להוליכם לארץ ישראל, ומכאן מתחלת תקופה חדשה בחיי היתומים האומללים האלה, הוה על הוה ושבר על שבר נקרא, כאשר ינוס איש מפני הארי ופזגשו הדוב, נסו מסכנת שמד גופני ופגעו במסע שמד רוחני, כי נתכה עליהם חמת האפוטרופסים האלה ביד חזקה ובחמה שפוכה להעביר אותם על כרחם על דתם ואמונתם ועל אשר למרו אותם אבותם בביתם, כי הילדים האלה כמעט כלם ילדי חרדים המה, ונתגדלו בביתם על יסוד טהרת הקדש באופן מצוין אשר קשה למצוא כמותם, ומתם הרבה ממשפחות מיוחסות מאד בארץ גאליציא ופולין, בני ונכדי רבנים ואדמורי"ם גאונים וצדיקים אנשי שם ואנשי מעלה אשר כל רואיהם יכירום כי הם זרע ברך ה' והללו כאשר אך נמסרו לידם עוד בהיותם בארץ פרס תיכף הקימו להם מדריכים ומורים כאלה אשר דרשו מהם במפגיע ודברו על לבם כי יעזבו וישכחו את כל העבר וירגילו עצמם לחיות מעתה חיים חרשים בלי תורה ודת, ואחזו בכל האמצעים לשכח מהם את זכרון אבותיהם ואמותיהם ולשרש מלכותם כל שורש אמונה (מבהיל הדבר כי לא נתנו להם בשום אופן לאמר קדיש על אבותיהם ואמותיהם שזה עכשיו מתו באופן כה אומלל ואכזרי), ותיכף החלו להרגילים במאכלות אסורות ובחילול שבת ויוהכ"פ וכל מועדי ישראל וללעוג לכל קדש, וכאשר רבים מהילדים החיצו לנגדם במסירות נפש בעד דתם ואמונתם ובעד זכרון אבותיהם הקדושים שמסרו נפשם על קה"ש, נלחמו הללו אתם מלחמה כבדה, מלחמה ממש במלא מובן המלה, בכל אמצעי אונס וכפי' אשר תסמר שערות הראש לשמוע שיסתוללו כך בבנים סטנים בנים אומללים, כמעשה האינקוויזיציא של ספרד ממש, וכל זה לא הועיל להעביר את הילדים על דתם, ולא יאומן כי יסופר מאשר עבר על הילדים הרכים האלה מהמדריכים הרשעים, ורוב ילדי קדש עמדו בנסיון על כל זה ובאו למה ארצנו שלמים ותמימים ותקותם בפייהם כי פה בארץ ישראל ארץ הקדושה כבר תהיה הדרך מנוי' לפניהם לחיות חיי תורה ודת כאשר הנו להם אבותיהם נוחי נפש אשר מתו מות ישרים ועד רגע האחרון ממש היו שפתותיהם דוכבות על תקותם ומשאת נפשם האחרונה וצוו לבניהם אחריהם לשמור דרך ה' כאשר הורום וחנכום עד כה.

אולם לדאבוננו ולדאבון נפש כל יראי ה' תקותם זו של הילדים ואבותיהם נשארה מעל, ומה יתפלץ הלב לראות כי רשפי אש קדש של מסירות נפש שהי' בוער בלב טהור של ילדי קדושים אלה לאט לאט הולך ומתמעט הולך ונכבה במה ארצנו, כי סדרו אותם במחנות מעבר חפשים המלאים רעל וכפירה על כל גדותיהם, ובחזוק יד והשפעה עצומה ישפיעו על כל דרך חייהם של הילדים שימאסו בחיי-תורה ודת אשר עד כה אוו וקיוו אליהם ויבחרו דוקא לחיות חיים של חופש והפקר כאשר במחנות ההם, וסביב רשעים יתהלכון לשמור בכל תוסף נגד כל השפעה דתית שלא תבא אליהם מן החוץ ע"י היהדות החרדית, ועל כן גורלם של ילדים עוזבים אלה מעציב ומרעיש כי הם כבר מפרפרים במסירות נפשם האחרונה בין חיים ומות רוחני ח"ו, ועיני כל הישוב החרדי רואות כאכזרן אלף ילדי קדושים ואין לאל ידם להושיע.

והנה עוד בהיות הילדים בטהרן כבר נשמע פה מעט מהרכה מהנעשה אתם שם, וגם עינינו הרואות בארצנו את הילדים שבאו לכאן מאז מאשכנז ועוד מדינות שנתחנכו ע"י האפוטרופסים האלה עצמם מה טיבם וגורלם, והנסיון מעציב מאד, כי הם אבודים לגמרי מעם ישראל, אין להם עוד דבר עם אמונת ותורת ישראל (מלבד מזה שהם מושחתים ומקולקלים בכל דרכי חייהם באופן גם ומכוער אשר לא ניתן להעלות על הכתב), ולכן פנינו תיכף אל הועד המכונן פה לסידור ילדים כאלה שגם אנחנו רוצים לקבל ילדים ולחנכם ברוח התורה, כאשר הילדים הבאים האלה בודאי רובם מבתי חרדים הם, אולם הם לא נענו לבקשתנו כלל וכלל, כי הם ה"טושלים ומי יאמר להם מה תעשה, ואחרי רוב עמל והשתדלויות שונות החלו לבוא אתנו כמו"מ ודברים כל זה רק לפנים ולמעשה אין זה נוגע כלל וכלל כי דוחים וחוזרים ודוחים את כל הענין והמו"מ בלך ושוב ודיחויים שונים ובינתיים יחזיקום במחנות מסוכנים אשר כל באיהם לא ישובו ומתאמצים בכל אמצעי כפי' והדחה לבלתי השאיר בהם שם ושארית מתורה ואמונה ומכל אשר למדו וחונכו בבתי הוריהם ועד היום עודם מסתוללים להעביר אותם לאט לאט על דתם ולשרש מלכותם כל שורש אמונה כמעיהם בטהרן, והלב דואב וכואב כי רבים אשר כבר נמלו חללים בידיהם השיאום ויכלו להם ורבים מהם מתאמצים ונלחמים על קיומם צועקים וחוזרים וצועקים על כל מה שענייהם רואות מהפרת הדת במחנותם ומתחננים בחשאי כי יצילום מידי שוסיהם המחנכים החפשים האלה, אבל עד אנה יעצרו כח הנבורים הקטנים האלה ללחום ולעמוד בפני קמיהם אבירי כח ואבירי לב אשר לא יתחשבו עם שום דבר רק זה כל מטרת חפצם לגדל דור שאין בו לא ריח תורה ולא ריח אמונה ולתכלית זה הביאו את הילדים הנה, וילדי קדושים ממשפחות המיוחסות והנודעות לתפארה בישראל כבו וכשלל של הפקר נחשבו בידי החפשים האלה להשתמש בהם להשגת חפצם זה, הלא על זה תרנו ארץ ויתר כל איש ממקומי לשמע השוד האכזרי הזה, לנוול את החיים ואת המתים, משפחות שאומללו ונועו בלא עתם ר"ל אחרי שלשלת ארוכה של נרדמים ויסורים קשים, יבאו הללו וישללו מהם את משאת נפשם ותלותם האחרונה, להשמיד את בניהם אחריהם בשמד נמור וכליון חרוץ לאכזרן עולמים!

והנה כבר נודעו כל הישוב כלו בארץ על ענין הילדים האלה ילדי טיהרון, האינקוויזיציה הנוראה אשר אמנם לא נשמע כמוה מעת היות ישראל לגוי, אינקוויזיציה להשמדת הדת על ילדים קטנים מידי אנשים אשר בשם ישראל יקראו, הרעישה את כל הישוב בארצנו, איכה נהיתה הרעה הזאת, הצעקה בארצנו נעשתה כללית מעת בוא הילדים לארצנו שהילדים בעצמם עוד ספרו אז והשיחו לפי תומם לכל אלה שבאו לבקרם את אשר עשו עמהם בטיהרון, ובכל הדרך, מעשים מזועזעים אשר אי אפשר לעין שלא תדמע ולבב שלא ימם, וביותר גדלה הצעקה והסערה אחרי ראות הכל את טיב הילדים ומהותם כי לא רובם אך כמעט כולם (בערך 90%) הם ממבחר סלתה ושמנה של היהדות החרדית בנאליציא ופולין, האמונים עלי תולע על ברכי יהדות טהורה ביסוד התורה ויראה שלמה בלי כל ויתורים ופשרות, ואשר עשו ועושים עמהם בארץ, שנותנים כל מאמצי כחותיהם שסוף כל סוף לא ישאר מהם אף תינוק אחד דתי, עדים כל הקהל בארצנו על מעשיהם והתנהגותם של שומרי הילדים שלא יתנו אף לזיק אחד דתי שיגיע אליהם, רק אוחזים בחזקה ברסן הילדים שרק הם ומדריכיהם ישלטו עליהם ועל רוחם בכל מאמצי אונם ופיתוי על זאת יסער כל העם מקצה ונערכו מחאות רבות כאשר מעט מהם תוכלו לראות ולהוכיח מהעתונים מהכינוסים הרבים שהתקיימו בירושלים ובתל-אביב, ולא זו בלבד אלא כל הקהל למשפחותיו כאחד אנשים ונשים מכל החוגים מוחים וצועקים בשוקים וברחובות ומתאנחים מרה שבעת הזאת אשר חימה יצאה וסער מתגורר וסחוץ תשכל חרב בה בשעה תחרור בחררי ארצנו אימת שמד וכליון רוחני מידי יהודים עצמם על הפליטה הנשארה שנמלטו משם. הה אוי ואבני מה הי' לנו! והנה עשינו מה שעלינו, מחינו וצעקנו ולא פעם אחת פנינו אליהם בבקשות ובתחנונים כי יחדלו מצעדם זה, אבל לראבוננו כל צעקתינו ומעשינו בזה ללא הועיל, ואחרי כל הצעקות והמחאות לא נשתנתה דעתם של אפוטרופסי הילדים במאומה, כי על כן מצאנו להשמיע קול צעקת מחאתנו למרחוק לכל אחינו שבגולה בכל המדינות, רבנים ואנשי מעשה, וכל מי שהיכולת בידו לעשות בענין זה, והננו פונים אליכם בקריאתנו מלב קרוע ומורתח, אל דמי לכם, אנא אל נא תעמדו מנגד אל תחשו ואל תשיטו ועשו כל מה שביכלתכם בענין זה! חובתנו חובתכם להציל שארית פליטת הילדים אשר עדיין לא הושחתו מכליון, והחובה גם עליכם להשמיע קול מחאתכם ברמה בקול גדול מכל תפוצות ישראל נגד השמד המתוח להעביר ילדים חרדים אומללים על דתם ודת הוריהם, ולדרוש בכל תוקף שהילדים ימסרו תיכף ומיד לילדים אמונות שיחנכום בחינוך חרדי כפי דעת הוריהם, בדרך אשר חונכו והתגדלו עד כה (לא חינוך הנהוג פה מטעם איזה מפלגות שאור וחושך משתמשים בו בערכוביא מעט למודי קדש מעורב עם הרבה למודי כפירה ומינות, אשר בודאי ירצו לנסות עצמן בעיני הבריות ובעיני העולם כולו בתתם מספר ילדים לילדים כאלה שיחנכו חינוך שכוה, שזה רק סמיות עינים נמורה ועיננו הרואות פה בארצנו פרי החינוך הזה שכל המחונכים אצלם. זרים לרוח התורה ולרוח ישראל וגם המוכחים שבהם אין בהם מתום בתורה ואמונה שלמה, ועלינו לדרוש במפניע שינתן להילדים חינוך שלם של תורה שלמה ברוח ישראל סבא שכל אחד ואחד

מהילדים יסבל את החינוך שה' לו בבית אביו, רק אז נצא ידי חובתנו, ולא נחטא בהילדים יתומי הקדושים שמתו או נהרגו בעוה"ר).

ודעו אפוא כי אין זה רק שאלת אלף ילדים אלו שכבר באו, כי מתכוננים להביא לפה עוד שלשים אלף ילדים מסיביר ומשאר ארצות, ולכן לא נסוף כי כל הקהל היהודי יבין היטב את חובתו בענין זה, לעשות כל מה שביכולתו שלא יהיו ילדי ישראל כבוז וכשלל של הספקר למשול עליהם כרצון איש ואיש להעבירם מדתוה"ק וממסורת אבותיהם, ובטח רבני ישראל וראשי עם תאחזו בכל האמצעים האפשריים להפר את מחשבתם גם במחאות גם בהשתדלות ומאמצים אצל המוסדות הלוקחים חלק בהחזקת הילדים שהם ישפיעו בענין זה, ואשרי מי שיגולגל זכות גדול זה על ידו.

החותמים כלב נשבר ובנפש מרה,

נאום איסר זלמן מלצר
נאום יצחק זאב סאלאווייציק
באאמו"ר הגאון החסיד ושכנה"ג
מרו חיים הלוי זצוקלה"ח
נאום זלמן פורוצקין
חלוצק

נאום אברהם מרדכי אלטר
(אדמו"ר מגור)
נאום ה"ק עקיבא סופר
בהגמ"הרש"ב זצ"ל אבד"ק
פרעסבורג יצ"ו
נאום יוסף בר"ש כהנמן
מפויבו

זכור ואל תשכח

משה שנפלד *

לפני עשרים שנה, ערב שבת, "זכור", הופיעה בעתון, "הדרד", בטאונה של אגווי בתל-אביב, כותרת ראשית לרוחב כל הגליון לאמר: "זכור את אשר עשתה הסוכנות היהודית לילדי ישראל בדרך בצאתם מהגולה לארץ ישראל אל תשכח. ה" זה בעיצומו של מאבק איתנים שהיהדות הנאמנה בראשות מרן הגאב"ד בריסק זצוק"ל נחלצה לו על נפש ילדי טהרן. אלמלי היתה אותה פרשה מכווערת ומחזיקה רק נחלת העבר יתכן ורשאים היינו להתעלם ולשכוח את אותו התאריך האומלל, בחינת, "אל תזכור לנו עוונות ראשונים". אולם להוותנו, זו היתה ראשית חטאת, פתיחה למבצע השמדה רוחנית של ילדי ישראל, ההולך ומתפשט לעומק, לרוחב ולהיקף ומה שנתחולל לפני עשרים שנה לגבי אלף ילדים, חל היום על רבבות, שנפלו קרבן על מזבח מולך החילוניות.

צידי הנפשות של עליית הנוער נשארו עקביים ושוקדים על זממם, מרצם לא פג ותשוקתם, רווית השנאה לתורת משה, לנשל כל ילד יהודי ממורשת אבות, יוקדת עדיין באותו להט של ימים עברו. רק בקרב היהדות הנאמנה לתורה חלה תמורה הרת אסון וחזיון של ילדים בסכנה, שקומם אז את כל ישותנו, הסעיר את יצרנו הטוב, דרבן למאמץ ופעולה נמרצת ומסורה, משאיר אותנו היום אדישים, שקטים, מאופקים ומיואשים. לפיכך, לא עליהם הרודפים תלונתנו ותמיהתנו, אלא עלינו המתרפים ממלאכת ההצלה, והעוברים מדי יום ומדי שעה על ההזהרה החמורה: לא תעמוד על דם רעך.

קיים עוד גורם צבורי נוסף לעליית הנוער, שנשאר עקבי בגישתו כשותף לדבר עברה, המשמש ידיה לגרון המונף והכורת שתילים רכס מכרם ה': מחנה הלאומיים הדתיים של המזרחי. הם שבלמו בימי ילדי טהרן את מפעל ההצלה והבקיעו את חזית היהדות הנאמנה בכדורי הרגעה והרדמה, והם הממשיכים גם היום להיות לפוקה ולמכשול ליהדות התורתית ולמגן ושריון לחלונות המסתערת. לראשונה, בימי ילדי טהרן, ערך המזרחי הסכם מביש עם עליית הנוער על סחר ומכר בנפשות לפי מכסת אחוים ועד היום הוא נוקט בשיטה נפסדת זו של הסגרת חמשת נפשות תמורת אחת. אין כל ספק, כי אלמלא היו אנשי המזרחי בתקופה ילדי טהרן מוליכים שולל את דעת הקהל בחו"ל ומבשרים בהודעות כוזבות על תקון המעוות, כי עתה ה" החרם שהוכרו על קרן היסוד ופגע אז בצורה המובהקת בסוכנות היהודית, מאלץ את עליית הנוער להסכים לעקרונ, שלפחות כל ילד מבית תורתי יקלט במוסד תורתי. היתה זו הזדמנות בלתי חוזרת. העם נגד ההעברה על דת של ילדי טהרן ה" כה סוער, עד שמנהיגים חילוניים מובהקים כסטיפן וייז, לידי רידינג, ברל לוקר ווליג ברודצקי המטירו מברקים על הסוכנות היהודית בתביעה נמרצת לתת חנוך דתי לילדי טהרן. השכילה הסוכנות היהודית

* נתפרסם ב"הגליון" גליון ה' (קס"ז), אדר תשכ"ב.

בבחינתה, כאשר הטילה על רי"ל פישמן (מימון) להתיצב בשער מול כל גלי המחאה, הוא מלא שליחותו הבוגדנית בנאמנות והצליח לשכנע גם את... סטיפן וייז, הרביי הריפורמי הקיצוני, שכל רע לא אונה לנפשם של ילדי טיהרן. אחתה שעה ראוי לה שתקבע בכ" לדורות. לא רק על רוחם של ילדי טיהרן בלבד סתם הרי"ל מימון או את הגולל, אלא שנחתם גם כזה גור דינם לעתיד של רבבות ילדים עולים מכל קצוי הארץ להתחנך כתבוקות שנשבו לבין הגויים.

דומני, שהגיעה כבר השעה לגלות עוד פרשה בלתי ידועה לרבים מאותה התקופה, למען דעת עד היכן הדברים מגיעים: כאשר הופיע בעריכתו של כתב שורות אלו הספר, "ילדי טיהרן מאשימים", הומיני הרב מנחם הגר ז"ל, ששמש לאתרוגה יו"ר החברה קדישא בתל-אביב וכיהן בשעתו כרב בעיר סוסנוביץ, והי מנהיג מזרחי ותיק ולוחם. הרב הגר שהה כפליט מרוסי בטיהרן ביתו עם הילדים וחזה מקרוב את שעוללו מדריכי הסוכנות ושליחי ליתומים האומללים ולפליטים המבוגרים למראה עיניו חרב עליו עולמו, פתאום ראה את החזון למענו הקריב את מיטב שנותיו וכוחותיו, במערומיו. הוא הבחין כי נציגי ההסתדרות הציונית ומחנכי אינם שונים במהותם ממרשיעי הברית של היבסקצי, שאחם נפגש ברוסי הוא ראה אותם בשחיתותם המוסרית, באכזריות פתנים שבחובם, כשהם מנוערים מכל שלשת המידות שבהם נשתבחו ישראל. בעיקר נודעו לגוכת שאלה שהציג לו כומר קתולי בטיהרן, הלז אמר לו: „מוסדות הכנסי' מלונדון נתנו הנראה לא לפתוח בפעולות מיסיון בקרב הפליטים היהודים בטיהרן, לנוכח הידיעות שהגיעו על השמדת יהדות פולין, ולהגיש עזרה חמרית, ללא כל נסיון להשפיע על רוחם. והנה המדריכים שלכם עוקרים בכפי' מלב הילדים כל רגשות דתיים ומשרישים בהם דעות של כפירה בעיקר... נסתתמו טענותיו של הרב הגר ז"ל ולא ידע מה להשיב לאותו כומר. תקוה אחת עוד נותרה לו, בהגיעו ארצה ירעיש עולמות, בטוח הי שאין הישוב הציוני יודעים את הנעשה ובעיקר חבריו מן המזרחי יגיבו בתוקף רב ויתבעו להעמיד את האחראים לדין ולהעלות ארוכה לפצעים שנפצעו הילדים בנפשם.

השמעות על תעלולי המדריכים והשליחים בטיהרן, שפשטו ברחבי תבל, אלצו את הסוכנות להקים ועדת חקירה בהרכב: רי"ל פישמן, גרינבוים, ד"ר סינטור, דובקין ומשה שפירא. (אגב העתון „הארץ" במאמרו „לעג" כתב בין השאר על אותה ועדה: קשה להאמין למה שהעינים קוראות. ועדת חקירה מורכבת כולל מאנשי הסוכנות, ז.א. מאנשי אותו המוסד שנושא באחריות למה שאירע. הם מונו עכשיו לחקור במעשי עצמם“).

לפני אותה ועדה הגיש הרב הגר ז"ל את תעצומותיו. הוא האשים את הנהלת מחנה הפליטים ובראשה מנחם רודניצקי וזכרונו לדאון, בשלש אשמות חמורות של: גנוב, נאוף ורצוח. הועדה התפזרה לבסוף, מבלי להוציא כל מסקנות ובאמתלה שתמסור את החומר לבי"ד של הקונגרס הציוני (אשר כמוכן נמנע מלטפל בענין). ועדת החקירה עשתה כל אשר בידה לחפות על הפשעים, המזכירות ייפה את הפרטיכל של העדויות, מטעם ראשי הסוכנות הופעל לחץ על עדי

התאשמה לבל יופיעו, או שפיתו אותם לשנות את עדותם מקטרוג לסנגור. הרב הגר ז"ל יצא וידין על ראשו, ממרט את שערותיו מרוב יאוש וזעזוע הוא החליט לעשות מעשה רב ולפרסם את כל החומר שבידו, כולל הפרטיכל של העדויות וישיבות ועדת החקירה וכתב האשמה שהגיש. שבועות רבים עבדנו בצוותא על עריכת החומר, וכאשר נשלם, נוכחתי לדעת, כי הספר, "ידי טיהרן מאשימי" הוא בבואה דבבואה קלושה מזוועות טיהרן והמצב העובדתי האמתי הי' גרוע פי שבעתיים ושבעה, ממה שנרשם על דפי אותו ספר, שאף הוא עורר תדהמה בשעתו. ברגע האחרון לפני ההדפסה, נתבקשתי ע"י הרב הגר ז"ל להעביר עד עת מצוא את הכלה על כל החומר שכנסנו וערכנו. הרב הגר ז"ל התודה בדמעות שלישי, שאינו יכול עמוד יותר מפני לחץ האיומים והסחיטה מצד חבריו מהמזרחי, שבוד הי' ורצוץ מדי לצאת לבדו במלחמה גלוי' נגד ראשי הישוב וההסתדרות הציונית. היתה זו טרגדי' מזועזעת של איש עדין ויפה נפש, שנסות רוח, סחיטה ומסע הפחדה, גזרו את האלם על קול מצפוננו. מובטחני שאני גורם נחת רוח לנשמתו בהזכרת מאבקו הנואש ובהסרת הלוט מעל אותה פרטה.

לא ייחכן לפרסם מעל זפי, "דגלנו" את חומר התביעה שנתברר לפני ועדת החקירה, אלה הם לרוב מעשי תועבה, שאין הדעת היפה סובלתם ומסוגלת לקלטם. נסתפק, איפוא, בהעלאת דוגמה מבין המעללים שהרב הגר ז"ל מייין אותם בכתב האשמה שלו במדור: "רצוח":

"כשעלינו על האני' בפרבר העיר אחוראס, נפגשנו באני' שני' המתכוננת להפליג לאפריקה ובה 2500 פליטים פולנים גויים ומה מאוד השתוממנו לראות, כי בין מחנה הגויים האלה, נמצא יהודי אחד, אשר התקרב אלי בבכי מר ואמר לי: הרב הגר, כב' איננו מכיר אותי, אולם אני מכיר את כב'. אני מבקש מכב' לכשיגיע בשלום לארץ ישראל, שיודיע לישוב ולמוסדות העלונים של אגו"י — אעפ"י שכב' שייך להמזרחי — כי ב"כ הסוכנות היהודית רודניצקי מוציא עלי פסק דין מות, בשלחו אותי ביחד עם עוד 2500 גויים למקום נדח באפריקה. הודיע נא לגו"י את כתובתי למען ידעו את מקום המצאם של עצמותי היהודיות וידעו כי אחרי שהשי"ת עזר לי ובנסי נסים נצלחי מהגיהנום המר וכמעט שרגלי כבר דרכה על אדמת ארץ ישראל, קפץ עלי רוגזו של מר רודניצקי לשלחני כשעיר לעזאזל ולפול כקרבן במדבריות אפריקה. קבלתי את פסק דין המות הזה בגלל הנאיביות שלי, שהעזתי לענות למר רודניצקי, על שאלתו בוועדת החקירה וההכשרה, לאיזו הסתדרות וארגון השתייכתי לפני המלחמה, כי שייך אני לאגו"י. וע"ז ענה לי רודניצקי: על חוצפתך זו הריני שולה אותך לאפריקה במקום לארץ ישראל. אלה הם דברי הבחור אלי' בנוכחות מר קלטר, שעמד אז ע"י ורשם את כתבתו, היות ולי לא היו כלי כתיבה. את בקשתו למסור את כל זאת לאגו"י, לא מלתא, מחמת שלא רציתי למסור להם חומר נגד הסוכנות. אולם החטא והפשע הבלתי יכופר הזה, עלינו להוקיע ומתוך כך אין לי בטוי האשמה אחר לזה אלא: "רצוח". נא לקרא ע"כ את מר קלטר הנ"ל להעיד ע"י."

(המדובר הוא בר' זליג וינגר מסוקולוב ע"י ריטא כפי שנתברר אח"כ)

ועוד דוגמה נוספת, מהמדור „רצוח“, במכתב האשמה של הרב הגר: „באחד הלילות בהיותנו בקרצ' שמענו פתאם רעש גדול, כשיצאנו מהאהלים ראינו שאתד מהשומרים שאורגנו ע"י מר רודניצקי, מבין הנוער שבאגו"י ושארשרו ע"י האנגלים, מוליכים יחד עם מר לאונברג 'מדריך ראשי במחנה — מ.ש.) ילד בוכה ואומרים אליו: זה הלילה האחרון שלך אתה מת על קדוש השם... את הילד הנ"ל בשם פרנקל הוליכו לצינוק, משום שמדריכו שמע כלילה, איך הילד בשכבו על מטתו מספר מעשה חסידי לחבריו. המדריך נכנס לאהלו ואמר לו: גם כלילה אתה מנהל תעמולה דתית, תלך לצינוק ושם תמות על קדוש השם. ילדים אחרים רצו אחרי הילד הנאסר ובקשו להאסר יחד אתו, אולם כולם נשלחו האוהלה ורק הוא לבדו נאסר, הדבר עורר התמרמרות רבה אף בין המתבוללים“.

ועוד קטע נוסף מכתב האשמה: „עפ"י בקשתם של מר רודניצקי ומר שפר העברתי מגבית לעזרת היתומים בכל בתי הכנסת. הודות לנאומי בבתי הכנסת בר"ה וביוה"כ והודות לרשמי דרשותי על חוגי היהדות הפרסית הדתית, נאספו בערך 50,000 טומנען (בערך 16,000 דולר) למען הפליטים הנ"ל. אולם במהרה נמתה רושם היפה הזה בגלל חלול השם בפרהסי, שלא הי' כדוגמתו בתולדות היהדות הפרסית. ביום הקדוש הזה, ביום הכפורים, העלו את היתומים הנ"ל בעל כורחם, על אוטובוסים ומכוניות והעבירום באופן הפגנתי מחוצף אל בתי הכנסת. ואני שואל בזה: מי נתן לב"כ הסוכנות היהודית בטהרן, למר רודניצקי, את הרשות והזכות להכריח יתומים מאב ומאם לחלל את היום הקדוש בפרהסי? ורבים הם הילדים שבאו אלי בבכי מר למחות נגד האנקביזצ'י המודרנית הזאת שאפילו ברוסי הסובייטית לא היו מוכרחים לחלל את יוה"כ ועאכו"כ תחת שלטונה של הסוכנות היהודית. ולא רק זה, אלא גם אחר תפילת כל גדרי בערכה לפי ספורי הילדים, סעודה כהלכה. וכאשר נשאלו המחנכים על כך צחקו ולעגו לשואלים וזרקום החוצה“.

קצרה היריעה מלהכיל, המבחר המצוטט בזה הוא דוקא מן ה„קלות“ שפשעו ועזו נציגי הסוכנות. טעמים רבי משקל מונעים את פרסום החמורות ודל"מ וגם די' בזיון וקצף.

מצפונם היהודי של ראשי הסוכנות היהודית כולל מר משה שפירא ורי"ל מימון לא חייב אותם אפילו לנוף רכות במנחם רודניצקי עתיר הפשעים, שלקה רק בחזו"י אחת בלתי נעימה כאשר כמה מילדי טהרן פגשוהו ברחוב וביקשו לעשות בו שפטים. כי אכן עשה רודניצקי וחבר מרעיו את מלאכת העקירה באמונה בשם הסוכנות, בבחינת שליחו של אדם כמותו וחזקה ששליח עושה שליחותו והסוכנות מהי כי תלין עליו? מבין 750 ילדי טהרן שרובם ככולם, פרט ל-17, נתחנכו ב„חדרים“ וב„בית יעקב“ נמסרו קרי וכתוב 32 למוסדות תורתיים ובה באה הפרשה על סיומה.

תם ולא נשלם. מאז הפרשה, נחקיים בה ביהדות התורתית צרות אחרונות משכיחות את הראשונות, וישן מפני חדש תוציאו. כל גל וגל של נוער עולה

נסחף והאטבע בים החילונית וקמא קמא בטיל בנתשוליו עד כי סגרו בעדו ומשיע אין.

אי סופר ואי מונה למהדורות המתחדשות תדיר של פרשת ילדי טהרן, אי שוקל את מנות הסבל ואי גונז את דמעות העשוקים, הזורים המבכים את ילדיהם, ילדי ישראל כשרים, שהחטא בא ומכלה אותם והאמונים בגולה עלי יתדות מחבקים ורועים בארץ ישראל את ה"דובים הלבנים" כפי שמכונים התזירים בחיבה בקיבוצים. הרי צרור עובדות שפורסמו בעלון "חבר הפעילים" על רשמי ביקור בקיבוצים אחדים:

„קבוץ אלונים: בקיבוץ אולפן זבו 45 נערים, כולם הופנו לשם על ידי משרדי הסוכנות בקרית נצרת ומגדל העמק. רוב הנערים הם ממרוקן, השאר מאלג'יר ומעטים מרומני. החברים פגשו בחור בן 19 חבוש כפה לראשו ובידו פרוסות לחם, כשהביעו את תמיהתם על שהבחור הולך עם כפה בקיבוץ זה שהוא חילוני מובהק, ענה להם שהוא ממרוקן, וכשהגיע ארצה ביקש מהסוכנות להשלח לקיבוץ דתי ואף חתם על טופס הרשמה לקיבוץ דתי, אך אחר שלא נענה במשך למעלה מחודש, עבר — באין ברירה — לקיבוץ זה, ולכן הוא לוקח את פרוסות הלחם לחדרו, שם הוא אוכל כשר מקופסאות שימורים שהוא קונה לו מכספר הפרטי. המדריכים מנסים בכל האמצעים להשפיע עליו שיסיר את כיפתו ויעזוב את דרך היהדות. שמו: רובבה לוי.

כן נתגלו בקיבוץ עוד שני נערים דתיים שטרם התקלקלו והביעו את רצונם לעבור לקיבוץ דתי: (1) אבוטבול שלמה, ממרוקן (3 חדשים בארץ); (2) אברהם ברוד, מסוריה (הוא מסר שביקש בסוכנות קיבוץ דתי ואמרו לו שאין קיבוץ דתי). קבוץ המעפיל: בקיבוץ אולפן זבו 30 תלמידים. חלק מהם מבתיים דתיים. נערה שבאה מבית דתי (שמה: חלילה לוי, מפרס) סיפרה שהגערים מהאולפן נשלחו לעבוד בתזירי. היא סיפרה עוד שרותה מאד בארץ כיון שגוהרה כל הזמן לא לאכול את בשר החזיר, כמו"כ היא סיפרה שבפסח הוגשו להם מצות ביחד עם תמץ (המצות ניתנו לזכר התג).

נמצאה עוד נערה מבית דתי בשם מירה (שם המשפחה לא ידוע) הורי גרים בכפר יבנה. נערה זו סיפרה שלא יכלה לעמוד בנסיון שלא לאכול בשר ותבשילין זמן רב ונאלצה לאכול חזיר.

קבוץ רמת השופט: בקבוץ אולפן זבו 30 בחורים, 12 ממרוקן והשאר מצרפת ורומניה. הפעילים שוחחו עם 4 בנות, כולן מבתיים דתיים. כשנשאלו אם ברצונן לעבור לקיבוץ דתי, טענו שכבר התרגלו לאכול את בשר הטריפה ואין ברצונן לעבור).

הובר שבקיבוץ יש עוד נערים מבתיים דתיים, אך אי אפשר הי' למצוא אותם. קבוץ נען במקום נמצאים מספר נערים ונערות מבתיים דתיים, ביניהם נמצא נער אחד שעד היום נוהר שלא לאכול מאכלים מבושלים. הוא סיפר שכאשר נכנס למשרדו של הקיבוץ כשהכיפה לראשו, דרש המזכיר להסירה. שמו: שמעון בן-ישתי.

קבוץ נגבה : גם כאן נמצאים נערים ונערות דתיים רבים. פעילנו שוחחו עם 12 מהם. כולם מסרו שנשלחו לקיבוץ זה, שהוא חילוני מובהק, ע"י הסוכנות ועלית הנוער. חלק מהנערים שומרים עד היום תורה ומצוות. מספר בנות דתיות הנמצאות בנגבה מסרו שהוריהם גרים באשדוד. התקשרנו עם הרבנים באשדוד ובקשנו מהם שיתקשרו עם ההורים וימסרו להם על טיב המקום בו נמצאים ילדיהם ושיסבירו להם שעליהם לגשת למשרד הסוכנות ולתבוע בתוקף את הוצאת ילדיהם ממקום זה. לשכת הרבנות באשדוד העבירה אלינו מכתבים של ההורים בהם הם מדגישים שהוטעו ע"י הסוכנות ועלית הנוער.

להלן שמות צעירים דתיים שנשלחו ע"י הסוכנות לקיבוץ נגבה שהוריהם גרים באשדוד: (1) יהודה אלקיים; (2) חנה שושן; (3) מזל שושן; (4) חנה זרה; (5) רנה אמסלם; (6) סונן אמסלם; (7) ממסיט שושנה; (8) זרה קמי; (9) חנה סוכה. עכ"ל העלון.

המקרים הנ"ל אינם אלא כטיפה מן הים של התלונות, הכובשת וטורפת ואינה יודעת שבעה ועל חופיו נצבת אין אונים היהדות התורתית כשהיא מקוננת בני יצאוני, אשר טפחתי ורביתי אויבי כלם.

בעתונות מתפרסמת מודעה מטעם עלית הנוער על קיום כנס חגיגי של ילדי סהרן לשעבר, לרגלי מלאות עשרים שנה לעלייתם ארצה. עליית הנוער שמחה להעלות את זכר הפרשה הנוראה הזאת, ללא כל רטט של בושה ומתוך הרגשת סיפוק תסקור ותפקוד את המתכנסים, אשר תזותם תעיד עליהם כי מבצע ההתערטלות מכל ערכי מורשת אבות זוכתר בהצלחה ומאמצי המדריכים לא היו לריק. נשאלת השאלה על שום מה מצוים גם אנו לזכור ולא לשכוח, מה בצע באותה התיסרות וענוי עצמי, המשאירים רק משקע סמיך של מרירות וחרון אף — והרי את הנעשה כבר אין להשיב ?

בבית מדרשה של היהדות למדנו שיש לקבוע זכר לחורבן וגם אין להעביר את כלח השכחה על מעלליהם של עושי רשעה. לא תשכח — משמעותו: מחאה נפשית, אי-השלמה ואי-התפשרות עם הזדון, אפילו כשהוא משגשג ומצלחת. זכור — מהוה תריס בפני אשליית, מתוך הכרת מהותו של האויב, מגוף לאמוני התגוננות מפוכחים ויעילים, ערובה להעדר שקט פנימי, לתסיסה מתלחלת ופורה מעש. פרשת ילדי סהרן שהפכה מכבר למושג, לא ללמד על עצמה בלבד יצאה, אלא ללמד גם על מכלול הטרגדי של ילדי ישראל עשוקים ועושקיהם החלוניים, יצאה. היא ממחישה את קללת התוכחה: „בניך ובנותיך נתונים לעם אחר“ — „לעמא חלוני“ כתרגום יהונתן.

מ ב א

ספר זה, לא בא לעורר מדנים ולהפיח אש של מחלוקת בישראל. יותר משהוא כתב האשמה, הרי הוא זעקת חרדה, בטוי לכאב נוקב וצורב, קריאת הזהרה והתראה אחרונה לא קובץ מאמרים ופולמוס דברים מוגש בזה לקורא. אלא אוסף תעודות ועדויות מפי אנשים מהימנים, לאחר חקירה ודרישה קפדנית. נזהרנו מפני הגזמות ולהטי דמיון, השמטנו עובדות מפוקפקות ומסופקנות ולקטנו רק עובדות שאמתותן נתבררה במלואה עובדות אלה מדברות בשפה כה ברורה, בלשון כה שנונה, עד שאפשר הי לנו לותר כמעט על פירושים והערות משלנו

העתונות הימית, היתה רובה ככולה, מתעלמת מכל הידיעות והחוזרים שמוסדות אגודת ישראל, המציאו לה למכביר, היא הציגה לעצמה בזה תעודת עניות של צרות עין מפלגתית. עתון יומי אין-ליהדות החרדית עדיין ועל כן נאלצנו לפנות באמצעות הספר הזה אל הצבור היהודי על מנת לעוררו ולעזעו, מאמינים אנחנו, כי בנשמת כל אדם מישראל, אף זה שאינו נמנה על מחנה היהדות ושומרת התורה, חבויה נקודה יהודית, זאת אותה הנקודה העמומה אנו מבקשים להרעיד, את מצפוננו של כל איש ישר אנו רוצים להשעיר, לבקורת דעת הקהל אנו מגישים את החומר המרוכז. יעינו בו בתשומת לב ויוציאו את המסקנות בכנות בלתי משוחדת, כשם שנכתבו הדברים בכאב ובאמת, כך יעוררו נא, בלב הקורא כאב וצער, הרגשת בתשה והרפה, על כל מה שמסוגלים לעשונו אחיש מישראל, גם ברגע זה, גם לנוכח השואה האיומה שנחכה על העם העברי

וגילים לכונן ספר מעין זה בשם: „הספר השחור“, אבל בעצם אין זה אלא „ספר דמעות“, כי בו גנוזות ושמורות דמעות הילדים הרכים, שהפשיטוס מעדי אמונתם באלקי ישראל ובתורתו הקדושה, דמעות אבותיהם הקדושים, שיתומיהם נגזלו מהם גם בעולם הזה וגם בעולם הבא ודמעות כנסת ישראל כולה על ילדי כי נחטקו מתורתה והודחו מדתה על אדמת קודש, בארץ ישראל, על ידי אנשים מישראל.